

Plaja din Trouville, 1870

Dejunul, 1873

Nuferi, armonie verde, 1899

Gara Saint-Lazare, 1877

Pisica dansa printre
norii de abur.

Monet fugi după ea
prin mulțime, pufnind
și gâfâind.

— Opreți pisica aceea!
strigă șeful de gară
și suflă în fluier.

O văzu și Monet: Chika se urcase în tren!

— Coboară imediat, Chika! Nici măcar nu ai bilet.

— Oare unde s-o fi ducând? se întrebă Monet.

Monet sări după ea și ateriză cu o**bufnitură**.

În jurul său, oamenii mergeau grăbiți
în toate direcțiile.

— Unde mă aflu? se întrebă el.

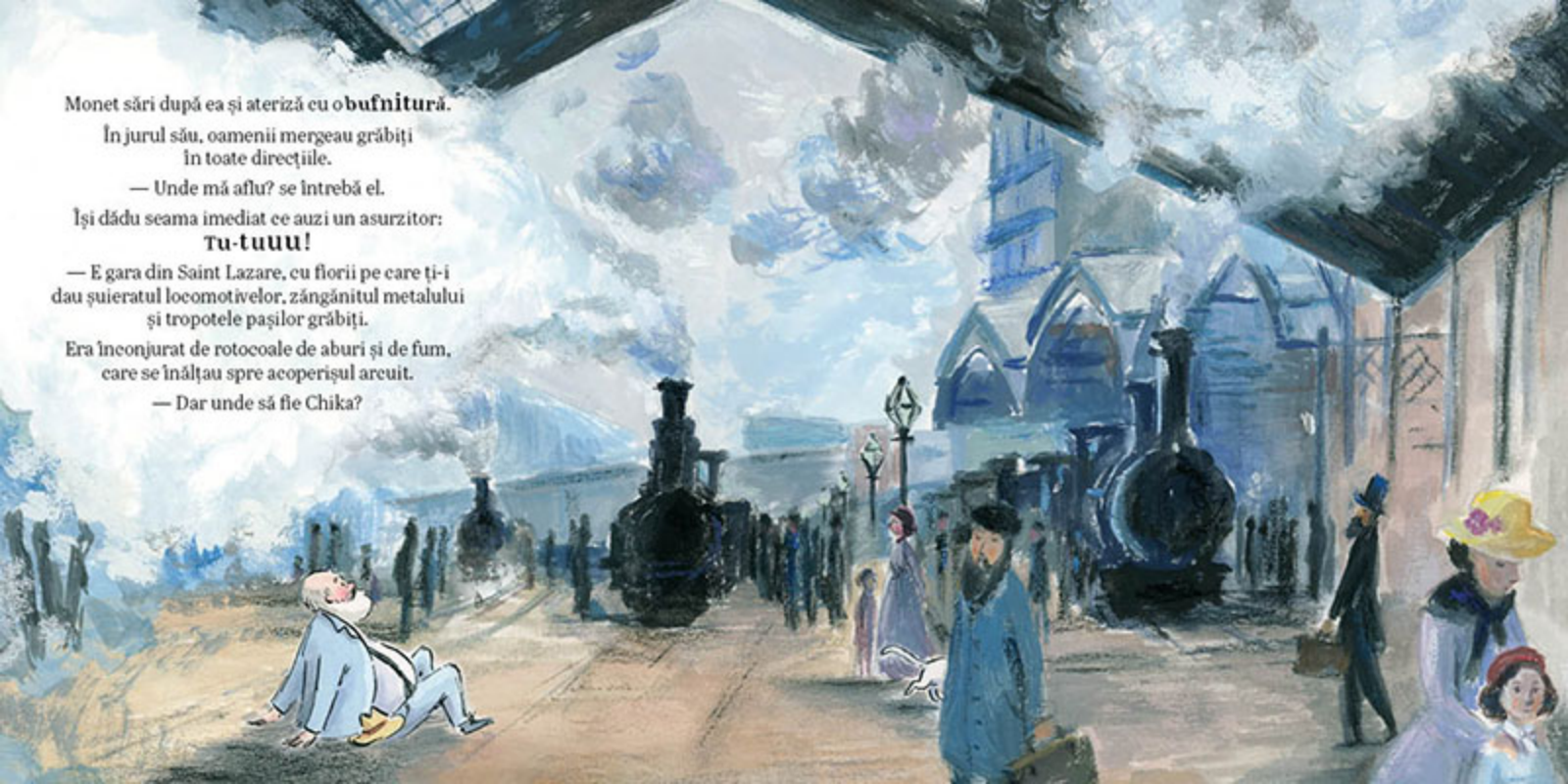
Își dădu seama imediat ce auzi un asurzitor:

Tu-tuuu!

— E gara din Saint Lazare, cu florii pe care ți-i
dau șuieratul locomotivelor, zângănitul metalului
și tropotele pașilor grăbiți.

Era înconjurat de rotocoale de aburi și de fum,
care se înălțau spre acoperișul arcuit.

— Dar unde să fie Chika?

Pictorul se opri un pic la soare, ca să inspire
parfumul intens al florilor de vară.

— Îmi amintesc când am pictat asta, spuse.
Avusesem parte de o masă delicioasă. Uite-l și pe fiul
meu Jean, care se joacă cu cuburile de lemn.
Dar unde să fie Chika?

— Iar ești pusă pe năzbătii?

Dar Chika nu era
sub masă.

Și nici pe scaun.

— Unde să fie oare?
se întreabă Monet.

Apoi o văzu...

... într-un tablou de-al său!

— Chika! o strigă Monet. Ieși
imediat de-acolo!

Dar Chika nu voia să asculte.

— Vai mie! oftă el. Începe distracția...